

Bekentnissen van een flapuit

Renske
Derkx

HOOFDSTUK 1

Family sucks

‘Waarom mag ik de telefoon ook alweer niet opnemen?’

Mijn vader blaast in zijn kop hete koffie. Het toestel ligt vlak naast hem.

‘Omdat ik een heel belangrijk telefoontje verwacht,’ antwoord ik. Snel gris ik de telefoon bij hem vandaan. De jongen van mijn dromen kan elk moment bellen. Mijn vader is een schat, maar als hij ontdekt dat er een jongen voor mij belt, kan hij nog wel eens heel vervelende vragen gaan stellen. Dus neem ik liever wat veiligheidsmaatregelen.

‘En wanneer kan ik dan weer bellen?’ Mijn zusje Carijne kijkt me boos aan. ‘Ik moet toevallig ook heel dringend iemand spreken.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Dan zul je toch even moeten wachten.’

Als zij eenmaal aan de telefoon hangt met een van haar vriendinnen, kan dat uren duren.

‘Dus we mogen niet de telefoon opnemen en niet zelf bellen?’ Mijn moeder herhaalt geërgerd de regels die ik net heb opgesteld.

‘Mam, dit is niet eerlijk. Doe er wat aan!’ Carijne probeert de telefoon uit mijn handen te grissen.

‘Blijf af,’ gil ik. Het apparaat valt uit mijn handen op de grond en rolt onder de bank.

‘Kijk nou wat je gedaan hebt!’

‘Rustig aan, meiden. Ik vind het belachelijk, Noa, maar we zullen ons tot zeven uur aan je regels houden. Daarna zoek je het maar uit,’ zegt mijn moeder.

Ik kijk op de klok. Het is half zeven. Snel ga ik op mijn knieën zitten om onder de bank te kijken. En precies op dat moment gaat de telefoon.

‘Nee! Help me zoeken,’ gil ik paniekerig.

Mijn vader kijkt geamuseerd toe. ‘Dat telefoontje moet wel heel belangrijk zijn,’ zegt hij grinnikend.

‘Kom op, doe niet zo flauw.’ Mijn moeder spoort hem lachend aan. ‘Help even mee zoeken. Jij ook, Carijne.’

Carijne slaat haar armen over elkaar. ‘Mooi niet. We hebben trouwens ook nog een ander toestel. Volgens mij ligt die boven.’

Ik spring op en ren naar boven. Het gerinkel is gelukkig nog niet opgehouden. ‘Waar is die telefoon toch?’ Gehaast loop ik naar Carijnes kamer, maar daar komt het geluid niet vandaan. Plots herinner ik me dat ik zelf het laatste heb gebeld. In de deuropening van mijn kamer zie ik mijn broertje Robbie staan. ‘Nee, Robbie! Niet op het groene knopje drukken!’ Op het nippertje gris ik de telefoon uit zijn handen.

‘Met Noa,’ zeg ik terwijl ik zwaar adem. Robbie staat me beteuterd aan te staren.

‘Hoi, met Roger. Alles goed?’

‘Ja, prima,’ zeg ik hijgend.

Mijn stem klinkt veel te hoog.

Het blijft even stil.

‘Wil je vanavond met me naar de film?’ vraagt Roger dan in één adem.

Ja! Ja!

‘Dat lijkt me leuk,’ antwoord ik bedaard.

‘Mooi,’ zegt Roger snel. ‘Zal ik dan rond kwart voor acht bij jou zijn?’

Het lijkt wel of hij een beetje zenuwachtig is.

‘Ja, dat is g–’ Ik word onderbroken door Robbie.

‘Waarom heeft deze onderbroek alleen een touwtje aan de achterkant?’ Hij laat een van mijn strings op en neer bengelen. Aan de andere kant van de telefoonlijn klinkt op hetzelfde moment een ingehouden lach.

‘Zie ik je zo dan?’ stelt Roger voor.

‘Eh, ja. Dat is goed,’ stamel ik. Gelukkig is hij geen getuige van mijn knalrode kop. Opgelucht hang ik op. Dan neem ik mijn broertje onder handen. ‘Robbie, wil je de volgende keer je mond houden als ik aan de telefoon ben?’ Woedend ben ik, omdat mijn broertje me zo voor paal heeft gezet.

‘Maar ik wilde alleen...’ Zijn ogen staan waterig. Terwijl hij in zijn neus peutert, zwengelt de knalroze string nog steeds in zijn hand.

Ik krijg meteen spijt van mijn uitval. Robbie is per slot van rekening nog maar zes. Hij snapt waarschijnlijk niet eens wat er aan de hand is. ‘Nou, geef die in ieder geval maar terug,’ mompel ik. Over precies een uur en vijftien minuten heb ik een date met de jongen van mijn dromen en ik weet nog niet eens wat ik aan moet.

Mijn favoriete topje is spoorloos verdwenen. Ook mijn skinny spijkerbroek en vestje zijn nergens te vinden. In mijn kast ligt alleen een zielig uitgedund hoopje hemdjes. Dan maar gebruik maken van het noodplan: mijn zusje. Ze is maar anderhalf jaar jonger, dus we hebben ongeveer dezelfde maat. Ik loop haar kamer binnen. ‘Mag ik alsjeblieft iets van jou lenen?’

Carijne kijkt bedenkelijk, maar zwicht toch – voor mijn neplach, hoopvolle blik, of gewoon mijn zielige verschijning? Als ik op haar bed neerplof, voel ik dat ik op een berg kleding ben gaan zitten. Ik vis mijn spijkerbroek, mijn zwarte topje en nog een hele verzameling ‘geleende’ kleren onder mijn billen vandaan.

‘O, die moest ik nog teruggeven,’ zegt mijn zusje schaamteloos.

Daar is ze dan wel heel erg laat mee. Na een uitgebreide inspectie ontdek ik dat er drie vlekken op de broek zitten.

‘Deze kan ik dus echt niet aan,’ roep ik hysterisch.

‘Ach, je ziet er bijna niets van,’ zegt Carijne sussend.

Omdat het hemdje nog steeds stinkt na er een halve deobus op losgelaten te hebben, blijft er niet zo veel over.

‘Je mag deze wel lenen,’ oppert mijn zusje. Ze geeft me een kort, rood topje aan, waar je borsten bijna uit vallen. Ik weet niet wat voor een trucjes mijn zusje gebruikt om jongens te versieren, maar zó gaat het bij mij zeker niet!

‘Nee, bedankt.’ Dan blijft er niets anders over dan een saai topje dat ik nog droeg tijdens de kinderdisco en een spijkerbroek die rijp is voor de vuilnisbelt.

Mijn zelfvertrouwen wordt er niet beter op als ik mijn

moeder spreek. ‘Het gaat hem vast om je innerlijk, niet om je uiterlijk,’ probeert ze me op te peppen. O, dus zij vindt ook dat ik er niet uitzie! Ik heb zin om naar haar te schreeuwen. Toch houd ik, volwassen als ik ben op mijn bijna-zestiende, mijn mond. Wanneer de bel gaat, draai ik snel een rondje voor de spiegel.

‘Onthoud dat wij van je houden om wie je bent, schat,’ roept mijn moeder vanachter de strijkplank. ‘En doe geen gekke dingen!’

Voor ik naar de deur kan snellen, doet mijn vader al open. Mister ‘o hij is zo knap en geweldig’ staat voor de deur. Roger draagt een versleten, baggy spijkerbroek, met daaronder zijn afgetrapte All Stars.

‘Is dat wel gepast voor een afspraakje?’ bromt mijn vader. Dan pas lijkt hij zich te realiseren dat hij dit hardop heeft uitgesproken. Roger wordt knalrood.

‘Nou, laten we gaan,’ stel ik voor. Hopelijk voorkom ik zo verdere vernederingen.

‘Stel je ons niet even voor?’ Mijn vader is duidelijk nog niet klaar met zijn genante-vragenuurtje.

‘We moeten snel gaan,’ roep ik. ‘De film begint zo.’

‘Het is pas kwart over acht,’ mompelt Roger, net iets te hard.

‘Oké,’ zeg ik snel. ‘Roger, dit is mijn vader. Pap, dit is Roger. Kunnen we nu gaan?’

‘Zo meteen,’ antwoordt mijn vader rustig. ‘Ik heb nog een vraagje.’

En dan stelt hij de beschamende vraag die ze alleen in films stellen, waarvan ik me altijd al afvroeg hoe het zou voelen als dat ooit in het echt zou gebeuren. Nou, nu weet

ik het. En ik wil ter plekke door de grond zakken.

‘Zo, Roger, waar werkt je vader?’

Rogers vader blijkt redacteur bij een plaatselijk dagblad. Mijn vaders ogen beginnen te stralen. Hij is een schrijver in hart en nieren, ofwel ‘woordkunstenaar’, zoals hij dat zelf altijd noemt. Naast zijn parttime baan als verkoper in een winkel, besteedt hij zo veel mogelijk tijd aan het schrijven van een script. Het lukt me nog maar net om Roger bij mijn ontzettend enthousiaste vader weg te slepen. Als mijn vader eenmaal op dreef is, houdt hij niet meer op.

‘Je vader is aardig,’ vindt Roger. Ik onderdruk de neiging om met mijn ogen te rollen. Dat zeggen wel meer mensen, maar hij kan soms onbedoeld bot uit de hoek komen. Tegen mijn vriendinnen kan ik openhartig klagen, maar iets zegt me dat ik dat nu beter nog even kan laten. Ik ken Roger namelijk nog helemaal niet zo lang en ik wil niet dat hij me een zeurpiet vindt.

Om bij het begin te beginnen: ik ken Roger via een feest. Eigenlijk kende ik hem stiekem al veel langer, maar dat was meer een kwestie van vol aanbidding naar zijn knappe verschijning staren. Net als alle andere meiden op school, doe ik daar niet veel anders dan roddelen en jongens bekijken. Natuurlijk was Roger mijn geofend oog niet ontschoten, maar ik wist verder niet veel over hem. Hij zit bij mij op school, maar in een hogere klas. Op dat feest praatte ik voor het eerst met hem.

Een maand later had hij mijn vaste nummer achter-

haald, en belde hij me om iets af te spreken. Alles is vrij onschuldig verlopen, dus eigenlijk moet ik er helemaal niets achter zoeken. Stiekem doe ik dat natuurlijk wel. Achter Rogers bedoelingen kan ik helaas niet komen. Zodra we de bioscoop in lopen, komt hij al bekenden tegen.

‘Roger, wat doe jij nou hier?’ Het zijn een paar jongens die ik herken van school. Grijnzend lopen ze op Roger af en een van hen geeft hem een klap op de schouder.

Rogers blik is ondertussen een beetje betrokken. ‘Jongens, alles goed?’ Het klinkt niet echt van harte.

De jongens negeren zijn vraag. ‘En met wie heb je deze keer een afspraakje?’

‘Deze keer?’ Zonder dat ik er erg in heb, herhaal ik de vraag. Oeps.

‘Ach, Roger spreekt wel eens vaker af met meisjes,’ zegt een van de jongens. Dan richt hij zich weer tot Roger, alsof ik niet meer besta.

Ik doe mijn best om te blijven glimlachen. Zo bijzonder ben ik dus helemaal niet.

‘Jongens, dit is Noa.’ Roger kijkt me niet eens aan terwijl hij het zegt. Er komt niet echt een reactie. De jongens grappen wat onderling en laten mij erbij staan. Ik voel me totaal overbodig. Het blijkt dat ze ook nog eens naar dezelfde film gaan als wij. Wat een ramp.

‘We zien jullie in de zaal wel weer. Niet te veel van de film missen, hè?’ De jongens knipogen naar Roger en maken kusgeluidjes. Daarna lopen ze weg.

Ik staar naar de grond.

‘Kom, laten we maar naar de zaal gaan,’ zegt Roger. De

grappige en charmante Roger die ik eerder in hem zag, is totaal verdwenen. Ik weet niet wat ik verkeerd heb gedaan.

In de filmzaal wordt het al niet veel beter. In plaats van de film te volgen, bedenk ik allerlei redenen om de grote afstand tussen ons te verklaren. Tenminste, als je de afstand tussen twee bioscoopstoelen groot wilt noemen. Geen pogingen tot aanraken, zoenen, intiem gedrag of wat dan ook. Niks. Ik doe mijn best om niet teleurgesteld te zijn, maar ik ben het toch.

‘Zal ik je thuis afzetten?’ Roger lijkt in ieder geval fatsoenlijk. Mijn ouders hebben er een hekel aan als hun dochters ’s avonds door het donker moeten fietsen. Ze zullen dus wel blij zijn dat Roger met me mee fietst.

‘Mijn vader zal het vast leuk vinden als je nog eens langskomt,’ flap ik er impulsief uit. Ik durf hem nauwelijks meer aan te kijken.

Roger lijkt even van zijn stuk gebracht door mijn opmerking, maar tovert daarna een lach op zijn gezicht. ‘Dat is mooi. We zullen wel zien.’ Het onduidelijkste antwoord dat ik ooit van een jongen kreeg.

Thuis aangekomen, stap ik vlug van mijn fiets af. Roger blijft een beetje knullig met zijn stuur in zijn handen op de oprit staan.

‘Waarom deed je zo in de bioscoop? Heb ik iets fout gedaan?’ Ik stel de vraag voordat ik er erg in heb.

Rogers gezicht betreft. ‘Ik weet niet wat je bedoelt.’

Ik bloos. ‘Laat maar dan.’ De stemming is verpest. De afstand tussen ons is ongeveer twee meter. Die afstand vergroot ik alleen maar door verder van hem weg te lopen.

Ik kan niet geloven dat ik mijn eerste afspraakje met Roger zo ontzettend heb verknald.

‘Dan ga ik maar.’ Roger steekt zijn hand op. ‘Ik spreek je nog wel.’ En dat was dan dat.

‘Jullie hebben niet gezoend?’ De dag na mijn mislukte date hang ik met mijn beste vriendinnen Lola en Maud aan de telefoon.

Ik doe mijn best om de teleurstelling te verbergen. ‘Nee, maar het was best gezellig.’ Mijn stem klinkt ontzettend gemaakt.

‘Het komt vast nog wel,’ klinkt het door de telefoon.

Ze proberen me alleen maar op te peppen, denk ik somber.

‘We zijn nu wel nieuwsgierig naar wie het is. Kun je ons een foto mailen?’

Ik haal moedeloos mijn schouders op, al kunnen ze dat natuurlijk niet zien. ‘Waarom ook niet.’ Het gaat toch niets worden, dus kan ik hun net zo goed een foto van Roger sturen.

Op dat moment roept mijn moeder me. ‘Noa, we gaan eten! Hou je op met bellen?’

Snel hang ik op om mezelf van dit deprimerende gesprek te verlossen. Helaas komt er nog geen einde aan het spervuur van vragen.

‘En, hoe was het? Hebben jullie het nog gezellig gehad?’ vraagt mijn moeder nieuwsgierig.

‘Het was gezellig,’ weet ik er opgewekt uit te persen.

‘Alleen “gezellig”?’ Mijn liefvallige zusje komt de eetkamer binnen wandelen.

‘Kan Roger goed kussen?’ Mijn broertje dreunt het bijna op, alsof iemand het hem ingefluisterd heeft.

Geërgerd trek ik mijn wenkbrauwen op.

‘Dat gaat jullie helemaal niets aan.’

‘Betekent dit dat het niets geworden is?’ Het laatste lid van de familie, alias mijn vader, schuift ook aan tafel. Als ik niet antwoord, schudt hij teleurgesteld zijn hoofd. ‘Dat is jammer. Ik vond het een erg leuke jongen.’

Ik voel de ergernis als kokend water in me opborrelen. ‘Het zijn jullie zaken helemaal niet!’ Ik schuif mijn stoel hard naar achteren en sta op. In een paar passen ben ik boven en ik sla de deur achter me dicht. Ik haat mijn familie!

HOOFDSTUK 2

Twee flirtende vriendinnen

Jongens zijn stom. Ik ga me nooit meer inlaten met leden van de andere sekse. Nadat ik mezelf duizenden verwijten heb gemaakt en pagina's vol heb geschreven in mijn dagboek, kom ik tot inkeer. Het is fout gegaan, maar dat kan ook aan hem liggen. Ik ben nooit echt onzeker geweest, maar van Roger kan ik totaal geen hoogte krijgen. Ik krijg er de kriebels van. Net als ik me voorgenomen heb om Roger te vergeten, loop ik hem tegen het lijf in het winkelcentrum.

'O, hoi Noa,' mompelt hij lichtelijk beduusd. Hij lijkt niet erg blij me te zien.

'Hallo,' groet ik hem koeltjes. Hoewel ik het heerlijk vind om hem te zien, laat ik dat niet merken. Volgens mijn vriendinnen werkt het als je afstandelijk tegen jongens doet. Je moet moeilijk bereikbaar zijn.

'Hoe gaat het met je?' Roger weet kennelijk niet zo goed wat hij tegen me moet zeggen. Het lijkt alsof hij elk moment wil wegrennen.

'Het gaat best goed. En met jou?' Ik hou het kort, omdat ik bang ben dat ik er weer iets imbeciels uit zal flappen.

‘Het gaat goed met me,’ antwoordt Roger. Hij kijkt een beetje schichtig om zich heen. ‘Zeg, heb je misschien tijd om dit weekend iets leuks te gaan doen?’

Verbeeld ik het me nou, of verschijnt er een lichte blos op zijn wangen? Blosje of niet, inwendig juich ik van blijdschap.

‘Ik denk dat ik dan wel even tijd heb,’ reageer ik onverschillig. Het liefst zou ik het uitgillen, maar dat laat die stomme tactiek van mijn vriendinnen niet toe. Volgens de tactiek doe ik het prima, totdat ik me bedenk dat ik al iets afgesproken heb.

‘Ik kan niet, sorry,’ stamel ik. ‘Dan heb ik al afgesproken met mijn twee beste vriendinnen.’

Roger haalt zijn schouders op, waarna er een ondeugende glimlach op zijn gezicht verschijnt.

‘Je zou me ook aan ze kunnen voorstellen, als je dat wilt.’

En zo bel ik mijn vriendinnen nog diezelfde middag op, om ze het plan uit te leggen. Wie had dit kunnen denken? Roger verandert van verleden tijd in tegenwoordige tijd.

Lola heeft donkerbruine krullen en benen zo lang als die van een supermodel. Ken je de beroemde Axe-reclame? Die jongen spuit deo op en er komen dan opeens duizenden vrouwen op hem af stormen. Deze reclame is perfect op Lola van toepassing, alleen dan andersom. Ik weet niet wat voor een soort deo ze gebruikt, maar het werkt heel erg goed. Elke jongen die ze tegenkomt, is op slag verliefd op haar. Misschien overdrijf ik een beetje, maar ze is zeker

in trek bij de jongens. Zelfs een geblokt tafelkleed zou haar mooi staan.

Mijn andere vriendin heet Maud. Zij is het soort type dat meer dan achthonderd hyvesvrienden heeft, en ze ook allemaal kent. Als je met haar op stap bent, komt ze altijd tientallen mensen tegen met wie ze 'even een praatje moet maken'. Als de jongens niet op Lola vallen, dan vallen ze wel op Maud met haar mooie praatjes. Is het dan logisch dat ik, nu ik op het punt sta Roger aan hen voor te stellen, een piepklein beetje nerveus ben? Wie weet stapt hij, zodra hij Lola gezien heeft of Maud heeft leren kennen, wel over naar een van mijn vriendinnen.

Roger ziet eruit alsof hij zo uit de Nespresso-reclame is komen lopen. Hij lijkt een beetje op George Clooney, maar dan in een jongere versie.

'Roger, dit zijn Lola en Maud.' Terwijl ik zijn reactie scherp in de gaten hou, stel ik hem voor aan mijn vriendinnen.

'Aangenaam kennis te maken,' zegt hij glimlachend. O, hoe charmant! Ik zwijmel alweer bijna weg, als Lola met haar ogen begint te knippen.

'We hebben al heel veel over je gehoord!' Knipper, knipper.

'En in het echt ben je nog knapper dan op de foto's die Noa heeft laten zien,' zegt Maud plagerig. Bedankt, Maud. Nu denkt hij vast dat ik een of andere stalker ben.

'Nou, dankjewel,' antwoordt Roger gevlaid.

'Jeetje, je lijkt wel een beetje op George Clooney,' zegt Lola terwijl ze weer met haar ogen knippert.

Nou zeg! Dat waren mijn woorden! Al heb ik ze niet uitgesproken. Knipper, knipper. Flirt, flirt. Ik probeer mijn vriendinnen duidelijk te maken dat ze moeten stoppen en dat Roger van mij is, maar ze gaan vrolijk door.

‘Heb jij niet toevallig een broertje dat op voetbal zit?’ vraagt Maud.

‘Ja, dat klopt,’ zegt hij, duidelijk geamuseerd. Begint hij nu al voor een van hen te vallen? Ik probeer paniekerig met een gevatte opmerking te komen, maar mijn hersenen lijken niet meer te werken. Roger begint vol enthousiasme over zijn voetballende broertje te vertellen en blijkt verbázend veel dezelfde interesses als Maud te hebben.

Lola laat ondertussen haar haar, dat ze eerst in een staart droeg, losjes over haar schouders vallen. Het elastiekje probeert ze speels om haar vingers te wikkelen, maar het valt op de grond. ‘Oeps,’ roept ze lachend. Wanneer ze bukt, kruipt haar rokje terloops omhoog. Geërgerd sein ik een paar keer met mijn ogen, maar alle twee mijn vriendinnen lijken niets door te hebben.

‘Hálo, Roger is wel mijn afspraakje!’ Beledigd kijk ik naar Maud en Lola. Te laat realiseer ik me dat ik het hardop heb gezegd. Mijn vriendinnen kijken me een beetje vreemd aan. ‘Dat was een grapje,’ zeg ik snel. Ik huppel ongeduldig van de ene op de andere voet. Wanneer, o wanneer is deze eerste klasramp voorbij?

Het einde komt sneller dan verwacht. Rogers mobieltje gaat af en hij gaat een eindje bij ons vandaan staan bellen.

‘Nou nou, Noa. Deze jongen mag er zeker wezen, hoor,’ zegt Lola terwijl ze naar me knipoogt.

Ik glimlach gegeneerd. Het liefst zou ik ze allebei eens

keihard zeggen waar het op staat, maar dat durf ik niet.

‘Een heel leuke jongen,’ beaamt ook Maud. ‘We hebben echt ontzettend veel gemeen. Is dat niet toevallig?’

Ik haal geïrriteerd mijn schouders op.

Roger komt weer bij ons staan. ‘Sorry, ik was helemaal vergeten dat ik ook nog iets met een vriend ging doen. Ik moet dus gaan.’

‘Dat geeft niet, hoor.’ Lola lacht haar stralend witte tanden bloot. ‘Het was heel gezellig.’

‘Mooi zo. Dat vond ik ook.’ Roger beantwoordt haar glimlach. ‘Het was leuk jullie ontmoet te hebben en misschien zie ik jou,’ hij richt zich tot Maud, ‘nog wel een keertje op het voetbalveld.’ Hij slaat losjes een arm om me heen als hij zegt: ‘En jou bel ik nog wel.’

Maud en Lola maken giechelend kusgeluidjes.

Ik kijk gegeneerd de andere kant op. Voor ik het weet is hij weg.

‘Wat een ontzettend leuke jongen,’ zwijmelt Lola. Gister is het er niet meer van gekomen, maar vandaag op school hebben we tijd om Roger eens uitvoerig te bespreken.

‘Hij is knap,’ vindt Maud. ‘En hij was ontzettend charmant. Ik hoop dat ik hem nog eens op het voetbalveld tegenkom.’

Ik kijk hen verward aan. ‘Hallo? Volgens mij was hij toch echt mijn date. Kunnen jullie niet gewoon blij voor me zijn, als normale vriendinnen?’ Oeps. Dat had ik beter niet op die manier kunnen zeggen.

‘We zijn ook blij voor je,’ zegt Maud met een lach. ‘Hij is helemaal goedgekeurd.’

Ik staar boos naar de grond. ‘Dat was wel duidelijk.’

Lola slaat een arm om me heen. ‘Wat denk jij nou? Roger is helemaal weg van jou, dat is zo duidelijk als wat. Maud en ik maken niet eens een kans, al zouden we dat willen.’

‘En dat willen we helemaal niet,’ verzekert Maud me.

Ik bloos en voel het overal kriebelen.

‘Bovendien heb ik mijn oog al op iemand anders laten vallen,’ vertelt Lola. ‘Ik had zaterdag een ontzettend leuk afspraakje!’

‘Echt waar?’ roept Maud. ‘En dat vertel je ons niet eens!’

We kijken haar nieuwsgierig aan. Lola heeft elk weekend wel een nieuwe date, waarvan ze ons altijd op de hoogte houdt. Haar liefdesleven is net een soapserie: er gebeurt altijd wat.

‘Nou, ten eerste was hij knap...’ Lola glundert terwijl ze het vertelt.

Ik kijk van haar naar Maud en vraag me af waar ik me zo druk om maakte. Mijn vriendinnen zullen nooit wat met Roger beginnen. Het is de ongeschreven vriendinnenregel: vriendjes en ex-vriendjes zijn verboden terrein. Aan die regel houden we ons al eeuwen. Lola en Maud zullen hem nooit breken. Daar zijn we beste vriendinnen voor.

Na schooltijd stappen we op de fiets. Lola flirt met een paar jongens, Maud maakt nog snel een praatje met wat ouderejaars, maar dan kunnen we toch eindelijk vertrekken. Zoals altijd zorgt Lola’s vertrek van het schoolplein voor een hoog fluitgehalte. Ze geniet er zichtbaar van.

‘Lola, je bent onverbeterlijk,’ zegt Maud met een lach.

Lola haalt haar schouders op en zwaait naar een paar jongens.

‘Ik dacht dat jij de date van je leven al gevonden had afgelopen zaterdag,’ zeg ik quasiverbaasd.

‘Ach nee! Ik ben alweer zoekende,’ antwoordt Lola met een knipoog.

Maud en ik wisselen een blik. We kennen Lola nu al zo lang, maar toch blijft ze ons verbazen op dit gebied.

‘En hoe staat het met jou?’ Lola richt haar blik op Maud. ‘Ben jij ook weer op zoek? Na jouw laatste relatie is er ook niet veel meer gebeurd.’

Maud slaat haar ogen neer. ‘Ik weet het niet. De meeste jongens zijn zulke sukkels.’ Maud is erg kieskeurig.

‘Met uitzondering van Roger natuurlijk,’ flap ik eruit.

Lola en Maud moeten lachen.

‘Dat is waar. Maar dat gaat helemaal goed komen,’ zegt Lola. ‘Hij zou je toch bellen?’

Ik knik. Dat is ook zo, maar tegelijkertijd voel ik me onzeker. Wat bedoelde hij met ‘Ik bel je nog wel’? Belt hij over een paar dagen? Over een paar weken? Of belt hij helemaal niet meer? Jongens zijn zó moeilijk te begrijpen.

